

Γιώργος Δουλγέρογλου

ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΤΗΝ ΝΤΟΥΛΑΠΑ

Θεατρικός μονόλογος

Ο κ. Μανώλης ένας ηλικιωμένος κύριος περιφέρεται
στο σαλόνι και μονολογεί.

Κ. Μανώλης

--Γύρισε επιτέλους αγάπη μου ; Εσείς οι γυναίκες άμα πιάσετε
τους δρόμους ξεχνάτε να γυρίσετε. Έπρεπε δηλαδή να δεις
όλους τους πάγκους της λαϊκής για να πάρεις λίγα
φασολάκια και μερικές ντομάτες ;.....Ηρέμησε γλυκιά μου....
κι αν δεν πάρεις τα καλύτερα δεν έγινε και τίποτα
Βέβαια δεν είσαι η μόνη. Άλλες μάλιστα – οι περισσότερες θα έλεγα –
δεν αρκούνται μόνο σ' αυτά που έχουν σημειώσει, αλλά
σηκώνουν ολόκληρη την αγορά... φέρ' ειπείν δηλαδή....

Και σε ρωτάω τώρα Μαιρούλα μου....

Αν αυτό δεν είναι ανασφάλεια , τότε τι είναι ;

Ανασφάλεια Μαίρη....πρέπει να το παραδεχθείς . Άλλωστε
οι περισσότερες γυναίκες είστε ανασφαλείς. Που οφείλεται αυτό ;
αυτό με ρώτησες ; Δεν ξέρω ακριβώς να σου απαντήσω.....Ίσως
Η ανδρική καταπίεση απέναντι στην γυναίκα.... γέννησε την ανασφάλεια.
Μη σου κάνει εντύπωση Μαίρη. Τόσα χρόνια γυναικείας υποταγής
στο ανδρικό φύλο, επέφερε φόβο και ανασφάλεια....

Ε, αυτό με τα χρόνια πέρασε στο DNA της γυναικείας φύσης.

Εννοείται πως δεν φταίτε εσείς γι' αυτό. Η ευθύνη Μαίρη μου
βαρύνει εξ ολοκλήρου το ισχυρό φύλο. Το ανδρικό...

Όπως βλέπεις αγάπη μου προσπαθώ να είμαι δίκαιος.

Πάντα ήμουν δίκαιος....Και για να σου αποδείξω πόσο δίκαιος είμαι,
θα σου ζητήσω και συγνώμη....Όχι μόνο σε σένα προσωπικά,
αλλά εξ ονόματος του ανδρικού πληθυσμού αυτού του πλανήτη,
θα ζητήσω συγνώμη από όλες της γυναίκες του κόσμου,
για την μέχρι τώρα καταπίεση που ασκήσαμε σε βάρος σας.
Για την μέχρι τώρα έτσι ; Γιατί για το μέλλον δεν μπορώ
να υποσχεθώ τίποτα. Ευχαριστημένη τώρα ; Είδες....

Το ήξερα πως στο τέλος θα συμφωνούσες. Άλλωστε πάντα εμείς
στο τέλος τα βρίσκαμε μια χαρά. Κάποιες διαφωνίες,
κάποια καβγαδάκια που είχαμε, δεν ήταν ιδιαίτερης σημασίας.
Συμβαίνουν αυτά σε όλα τα ζευγάρια....

Σ' εμάς τολμώ να πω , πως δυνάμωναν την σχέση μας.
Αλλοίμονο σ' αυτούς που σε μια σχέση παλεύουν ποιος θα επιβληθεί,
ή άλλοι που τα κρατάνε μέσα τους και μετά....

(με ένα μπλαζέ ύφος)

My dear, ίσως είναι καλύτερα να κοιμόμαστε χωριστά,
να έχει ο καθένας τον χώρο του, τον χρόνο του....

Βέβαια θα εξακολουθήσουμε να πηγαίνουμε αγκαζέ στις διάφορες
κοινωνικές υποχρεώσεις....

θάταν κουτό άλλωστε να δίνουμε λαβές να μας σχολιάζει ο κύκλος μας...

(επανέρχεται σε κανονικό ύφος)

--Εμείς όμως, δεν είχαμε τέτοια. Έτσι αγάπη μου;

Εμείς αγαπιόμασταν πραγματικά.... Και τι είναι η πραγματική αγάπη ;

θυμάσαι πως μου το είπες ποιητικά ;... Δεν θυμάσαι ε ;

Ούτε κι εγώ θυμάμαι τώρα....όμως μου είχε αρέσει πολύ.

Ίσως το καλύτερο ποίημά σου... Προσπάθησε να το θυμηθείς όμως Μαίρη.

Έτσι σαν άσκηση μνήμης.... Καλά άστο. Άμα πιέζεσαι γίνεται χειρότερα....

Βέβαια άλλα κι άλλα τα θυμάσαι, ιδίως όταν είναι για να μου
κοπανήσεις καμμιά στραβή που έχω κάνει....Τότε τα θυμάσαι όλα.

Που αναφέρομαι ; ρωτάς που αναφέρομαι ;

αφού επιμένεις τόσο, θα σου πω....Μιλάω για την διαβολεμένη
εκείνη συγκυρία –την γκαντεμιά μου μέσα – που βρέθηκα

να μεταφέρω μια άσχετη κοπέλα στο σπίτι της με το αυτοκίνητο
και συ να είσαι φορτωμένη με τις σακούλεςκαταϊδρωμένη.

Σου εξήγησα και τότε, πως όταν μου τηλεφώνησες
είχα πράγματι δουλειά που όμως τέλειωσε γρήγορα.

Σου τηλεφώνησα μετά και είχες φύγει .

Βλέπεις Μαίρη δεν υπήρχαν τότε κινητά, να συντονισθούμε....

Και επειδή ήταν όμορφη, αυτό τι σημαίνει ;

Αχ, αυτήν την κουτσουκέλα, όπως την αποκαλείς πόσες φορές
την πλήρωσα....στο παραμικρό μου λάθος πρόσθετες κι αυτήν.

Και κάθε φορά οι φίλες σου να με κοιτάνε μ' εκείνο

το δολοφονικό τους βλέμμα

Οφείλεις όμως αγάπη μου να παραδεχτείς, πως στα πενήντα
χρόνια σχέσης δεν ήτανε και πολλές αυτές οι....αστοχίες ας τις πούμε...

Γιατί να μη θυμηθούμε τις τόσες ωραίες στιγμές που με τόση
τρυφερότητα περνούσαμε....λίγοι τυχεροί κατάφεραν να ζήσουν

έναν τέτοιο παθιασμένο έρωτα, μια τόσο δυνατή αγάπη....

Για μένα το πιο αγαπημένο ζευγάρι της πόλης...

Όχι, δεν το είπε κανείς. Το λέω όμως εγώ....

Εγώ κάνω αυτήν την αξιολόγηση, και νομίζω πως είμαι

ο πλέον αρμόδιος να την κάνει.

(βηματίζει για λίγο)

Τις Κυριακές πάντα με έπιανε ένα παράπονο.

Ίσως προσδοκούσα πολλά από τις Κυριακές και πάντα έμενα μόνος.

Ξέρεις η μοναξιά την Κυριακή είναι αφόρητη.

Εγώ πολύ την φοβάμαι.... Ένας αδιόρατος φόβος πως

Κυριακή κάτι κακό θα συμβεί....

(κάτι θυμάται και αλλάζει διάθεση)

Δεν σου είπα όμως το πιο καλό, το πιο ευχάριστο....

για να δούμε θα το βρεις...είμαι σίγουρος πως θα ενθουσιαστείς...

Ε, όχι και σε έσκασα βρε γυναίκα... Σε παιδεύω λίγο, αυτό είναι όλο....

Όπως στο δώρο βάζουμε ένα ωραίο περιτύλιγμα, έτσι και στον καλό τον λόγο κάνουμε μια μικρή εισαγωγή..... Ωραία, ωραία, συνεχίζω.

(Σηκώνεται όρθιος και με ύφος επίσημο)

Λοιπόν....Είμαι στην ευχάριστον θέσιν να σου αναγγείλω ότι

από αύριο ο καιρός αλλάζει επί τα βελτίω. Τουτέστιν, από

αύριο έχουμε άνοδο της θερμοκρασίας, ηλιοφάνεια και φυσικά...

αλλαγή της διάθεσής μας. Τι, τι σημαίνει αυτό αγάπη μου ;

Το ρωτάς ; Θα στο πω όσο πιο απλά γίνεται.

Με μια μόνο λέξη. Θα-λα-σσα. Αυτό σημαίνει....

Από αύριο λοιπόν μπορούμε να πάμε στη θάλασσα, που ξέρω

πόσο πολύ σου αρέσει, να περπατήσουμε, να πάρουμε τον καθαρό μας

τον αέρα, το ιώδιό μας και μετά να καθίσουμε σε κάνα ταβερνάκι

να πιούμε το ουζάκι μας....

Ξέρω δεν είναι ακόμη εποχή για μπάνιο, αλλά είμαι σίγουρος

πως εσύ θα βγάλεις κάλτσες και παπούτσια και θα περπατήσεις,

εκεί που σκάει το κύμα....Όμως, δεν θα σε πλησιάζω γιατί ξέρω

πως κάνεις ζαβολιές. Έχω κακιά πείρα....

Θυμάσαι τότε που μου είπες, έλα να σου δώσω ένα φιλάκι

και με άρπαξες και με έριξες στο νερό ;....

Μούσκεμα είχα γίνει, και δεν είχα άλλα ρούχα ν' αλλάξω.

Τσίτσιδος, μόνο με το σακάκι που ευτυχώς το είχα βγάλει νωρίτερα.

Όμως τότε αγάπη μου, ήμασταν νέοι. Δεν χαμπαριάζαμε

από τέτοια... Α, ρε νιάτα....τι τρέλες κάναμε...αξέχαστα χρόνια....

Τώρα όμως Μαιρούλα μου μεγαλώσαμε. Δεν ήμαστε για περιπέτειες....

Μια βολτούλα αγκαλιά στην παραλίαέτσι για να θυμηθούμε

τα παλιά Ευχάριστα και δυσάρεστα....

Για όνομα του Θεού Μαίρη, ποιος είπε ότι η ζωή πρέπει να είναι

γεμάτη ευκολίες ;....Τουναντίον θα έλεγα....

(μελαγχολεί, σηκώνεται , βηματίζει αργά)

Ξέρεις με τον Κώστα από τότε, πάψαμε να μιλάμε...

Υπάρχει μάλιστα μεταξύ μας, ένας κώδικας τιμής που τον τηρούμε

και οι δύο με απόλυτη συνέπεια. Αν δηλαδή βρίσκεται
ο ένας σε μια παρέα, απαγορεύεται στον άλλον να καθίσει κι αυτός....
Όχι, όχι πρέπει να φύγει....

Κρατάει από τότε που ήταν ο δικηγόρος σου και υποκινητής
στο παρ' ολίγον διαζύγιο....Αυτός, η μάνα σου και η αδελφή σου....

Ο πατέρας σου με αγαπούσε. Θυμάσαι; Δεν ήρθε....

Υπόγραψε εδώ. Να, εδώ πάνω από την γραμμούλα...

Υπόγραψε και τελειώσαμε....

Τι τελειώσαμε ρε δικολάβε; Έτσι απλά τελειώνει μια αγάπη;

Επειδή χρεωκόπησε η επιχείρησή μου;

Η επιχείρηση χρεοκόπησε, όχι η ζωή μου....

Θυμάμαι ακόμα εκείνο το βλέμμα σου και το χέρι που έτρεμε,
όταν πήγες να υπογράψεις. Θυμάμαι καλά όλη την σκηνή....

Τότε που σου έπιασα απαλά το χέρι και σου είπα ...

“Μη το κάνεις Μαίρη. Εγώ δεν έπαψα ποτέ να σ’ αγαπάω”.....

Το κλάμα σου πάνω στον ώμο μου και το ένα σου χέρι πίσω
από την πλάτη σου, να τους κάνει νόημα να φύγουν....

Ίσως μας λυπήθηκε ο Θεός τότε....Ίσως....

Πάω να φτιάξω καφεδάκια, έτσι αγάπη μου; Θα βάλω και μουσικούλα.

Ξέρω, ξέρω το αγαπημένο μας. Μ’ αυτό που τα φτιάξαμε....

Τότε σε κείνο το πάρτι, που σε ζήτησα να χορέψουμε....

Και για να δεις τι μνήμη έχω, μπορώ να σου πω ακόμη

και τι φορούσες....πως είχες τα μαλλιά σου.....τα πάντα.

Ακόμη και κείνο το δαχτυλίδι με την μεγάλη πράσινη πέτρα θυμάμαι....

Τι; γαλάζια ήτανε; Ε, καλά δεν πειράζει....

Ξέρεις με τα χρώματα, δεν τα πάω καλά....

Αλήθεια έχεις κρατήσει τίποτε απ’ αυτά;....

Νομίζω πως είδα προχθές στην ντουλάπα σου εκείνη την παλιά
την πουκαμίσια. Την μπατίκ....

Και το φουλάρι σου το μεταξωτό, που είχες πάρει από την Ρόδο,
τότε που ήρθες να με δεις, όταν ήμουν φαντάρος....

Εγώ από κείνη την εποχή, μόνο τα γράμματα και τις φωτογραφίες
που μου έστελνες έχω....και το μουστάκι που είχα τότε,
ούτε και κείνο το κράτησα....

Εσύ πάλι πως κατάλαβες ότι άνοιξα την ντουλάπα σου;

Το έκανα όταν έλειπες, στην κόρη μας στην Αθήνα....

Τελικά τίποτε δεν σου ξεφεύγει. Φαίνεται πως εσείς οι νοικοκυρές
έχετε μια μυστηριώδη ικανότητα να ελέγχετε απόλυτα τον χώρο σας....

Όχι βρε, δεν σκαλίζω, ούτε ανακατώνω τα ρούχα σου....

Μόνο τα κοιτάωΜ’ αρέσει να βλέπω τα ρούχα σου.

Τα παλιά σου ρούχα κυρίως....

